

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Fn.II.

Kędzierzyn-Koźle, dnia 30 marca 2020 r.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle, działając na podstawie przepisów art. 14j § 1 i § 3 w zw. z art. 14b i art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 880 z późn. zm.), **stwierdza, iż stanowisko Wnioskodawcy** w odniesieniu do opisanego stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego z dnia 07 lutego 2019 roku, mając na uwadze treść Wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 31 października 2019 roku w sprawie ISA/Op291/19 uchylającego zaskarżoną interpretację indywidualną, doręczonego wraz z aktami sprawy w dniu 04 lutego 2020 roku, **w zakresie pytań**:

1) „Czy użyte w uchwale sformułowanie „handel” oznacza proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne, a także czy sformułowanie „handel” dotyczy zarówno handlu (sprzedaży) detalicznego, jak i hurtowego?” - w zakresie przedstawionej przez podatnika definicji „handel” - jest **nieprawidłowe**,

w zakresie zaś stanowiska podatnika dotyczącego czy użyte sformułowanie „handel” dotyczy zarówno handlu (sprzedaży) detalicznego, jak i hurtowego – **za prawidłowe**,

2) „Czy powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, określona w §1 pkt 3 lit b uchwały (zwana dalej także „powierzchnią handlową”), oznacza dostępną dla klienta powierzchnię przeznaczoną do sprzedaży?” - **uznać za nieprawidłowe**,

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



3) „Czy dla budynku, w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni mniejszej niż 900 m², ale którego całkowita powierzchnia użytkowa przekracza 900 m², stosuje się wyższą stawkę podatku przewidzianą w §1 pkt 3 lit b uchwały?” - **uznać za nieprawidłowe**,

4) „Czy dla obliczenia powierzchni 900 m², powyżej której stosuje się wyższą stawkę podatku (§1 pkt 3 lit b uchwały), należy zsumować znajdujące się we wszystkich budynkach wnioskodawcy powierzchnie, na których prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, czy też powierzchnię 900 m², należy ustalać odrębnie dla każdego budynku z osobna?” - **uznać za prawidłowe**,

5) „Czy po przekroczeniu powierzchni 900 m², o której mowa w §1 pkt 3 lit b uchwały, wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900 m², czy od każdego metra kwadratowego powierzchni handlowej powyżej 900 m², czy od całej powierzchni użytkowej budynku, czy też od całej powierzchni handlowej budynku?” - **uznać za prawidłowe**.

UZASADNIENIE

Podatnik w dniu 07 lutego 2019 roku złożył wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości w zakresie istniejącej stanu faktycznego. Wnioskodawca w opisie stanu faktycznego, oświadczył, iż jest właścicielem i użytkownikiem wieczystym budynków położonych na terenie miasta Kędzierzyn-Koźle, które to budynki są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W części budynków prowadzona jest sprzedaż towarów. W większości z tej części budynków działalność związana ze sprzedażą towarów zajmuje mniej niż połowę całkowitej powierzchni użytkowej danego budynku, natomiast w kilku budynkach działalność ta zajmuje niewiele ponad połowę całkowitej powierzchni użytkowej danego budynku. Suma powierzchni zajętych pod działalność związaną ze sprzedażą towarów we wszystkich budynkach wnioskodawcy przekracza 900 m², natomiast w żadnym pojedynczym budynku powierzchnia zajęta pod tę działalność nie przekracza 900 m². W kilku budynkach,

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



w których prowadzona jest działalność związana ze sprzedażą, całkowita powierzchnia użytkowa danego budynku przekracza 900 m². Podatnik w opisie stanu faktycznego – odniósł się do regulacji aktu prawa miejscowego – to jest Uchwały Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle z dnia 30 października 2018 roku Nr LXIII/609/18 w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości. Zdaniem Wnioskodawcy – organ uchwałodawczy wprowadził nieznane dotychczas rozwiązania polegające na uzależnieniu stawki podatku od nieruchomości od rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej. W świetle §1 pkt 3 w/w uchwały, wskazano bowiem, iż roczna stawka podatku od nieruchomości wynosi:

„3) od budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej:

a) od 1 m² powierzchni użytkowej - **19,97 zł**,

b) w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900 m² od 1 m² powierzchni użytkowej powyżej 900 m² - **23,47 zł;**”

W tak przedstawionym stanie faktycznym, podatnik sformułował następujące pytania:

1) „Czy użyte w uchwale sformułowanie „handel” oznacza proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne, a także czy sformułowanie „handel” dotyczy zarówno handlu (sprzedaży) detalicznego, jak i hurtowego?”,

2) „Czy powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, określona w §1 pkt 3 lit b uchwały (zwana dalej także „powierzchnią handlową”), oznacza dostępną dla klienta powierzchnię przeznaczoną do sprzedaży?”,

3) „Czy dla budynku, w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni mniejszej niż 900 m², ale którego całkowita powierzchnia użytkowa przekracza 900 m², stosuje się wyższą stawkę podatku przewidzianą w §1 pkt 3 lit b uchwały?”,

4) „Czy dla obliczenia powierzchni 900 m², powyżej której stosuje się wyższą stawkę podatku (§1 pkt 3 lit b uchwały), należy zsumować znajdujące się we wszystkich budynkach

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



wnioskodawcy powierzchwie, na których prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, czy też powierzchnię 900 m², należy ustalać odrębnie dla każdego budynku z osobna?”,

5) „Czy po przekroczeniu powierzchni 900 m², o której mowa w §1 pkt 3 lit b uchwały, wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900 m², czy od każdego metra kwadratowego powierzchni handlowej powyżej 900 m², czy od całej powierzchni użytkowej budynku, czy też od całej powierzchni handlowej budynku?”.

Stanowisko podatnika w zakresie przedstawionego stanu faktycznego i sformułowanych pytań, przedstawiało się następująco.

Ad.1 W zakresie pytania: 1) „Czy użyte w uchwale sformułowanie „handel” oznacza proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne, a także czy sformułowanie „handel” dotyczy zarówno handlu (sprzedaży) detalicznego, jak i hurtowego?”, zdaniem podatnika w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych brak jest definicji pojęcia „prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu” czy samego pojęcia „handlu”. Wobec tego, w ocenie wnioskodawcy należy tych definicji poszukiwać w innych aktach prawnych. W odniesieniu do pojęcia „prowadzenia działalności gospodarczej” należy posłużyć się definicją zawartą w ustawie z dnia 06 marca 2018 roku – Prawo przedsiębiorców, zgodnie z tą regulacją – działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Natomiast w odniesieniu do definicji: „handel” podatnik uważa, iż należy pomocniczo posłużyć się definicją zawartą w ustawie z dnia 10 stycznia 2018 roku o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni. Zgodnie z tą definicją przez handel należy rozumieć proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne. Ponadto podatnik uważa, iż nie ma rozróżnienia na handel detaliczny i hurtowy, zatem pod pojęciem handlu należy rozumieć zarówno handel (sprzedaż) detaliczny, jak i hurtowy.

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Ad. 2 W odniesieniu do zagadnienia nr 2 - „Czy powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, określona w §1 pkt 3 lit b uchwały (zwana dalej także „powierzchnią handlową”), oznacza dostępną dla klienta powierzchnię przeznaczoną do sprzedaży?”

Zdaniem podatnika powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, określona w uchwale, oznacza udostępnioną klientowi powierzchnię, na której realizowana jest sprzedaż (np. powierzchnie na której wystawiane są towary na sprzedaż, powierzchnia przy kasach fiskalnych). Powierzchnia ta zdaniem Wnioskodawcy nie dotyczy natomiast powierzchni pomocniczo wykorzystywanych do handlu, przeznaczonych wyłącznie dla pracowników Wnioskodawcy (np. powierzchnia pomieszczeń socjalnych, sanitariatów, powierzchnia wykorzystywana do magazynowania towarów).

Ad. 3 Stanowisko podatnika w zakresie pytania nr 3 - „Czy dla budynku, w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni mniejszej niż 900 m², ale którego całkowita powierzchnia użytkowa przekracza 900 m², stosuje się wyższą stawkę podatku przewidzianą w §1 pkt 3 lit b uchwały?”

W ocenie Wnioskodawcy, wyższej stawce podatku od nieruchomości podlega jedynie ten budynek, w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni powyżej 900 m². Tym samym w odniesieniu do budynku w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni mniejszej niż 900 m², ale którego całkowita powierzchnia użytkowa przekracza 900 m², nie stosuje się wyższej stawki podatku od nieruchomości przewidzianej w §1 pkt 3 lit b uchwały. Takie stanowisko, zdaniem podatnika wynika wprost z §1 pkt 3 lit b uchwały. W przepisie tym wprost bowiem wskazano, iż określa się wyższą stawkę podatku „od budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900 m².”

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Ad. 4 W odniesieniu do zagadnienia nr 4 na tle pytania: „Czy dla obliczenia powierzchni 900 m², powyżej której stosuje się wyższą stawkę podatku (§1 pkt 3 lit b uchwały), należy zsumować znajdujące się we wszystkich budynkach wnioskodawcy powierzchnie, na których prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, czy też powierzchnię 900 m², należy ustalać odrębnie dla każdego budynku z osobna?”

Podatnik uważa, iż brak jest podstaw prawnych do uznania, iż dla określonej stawki podatku od nieruchomości – w tym dla ustalenia powierzchni 900 m², o której mowa w §1 pkt 3 lit b uchwały – konieczne jest zsumowanie powierzchni handlowych we wszystkich budynkach podatnika. Stawka podatku od nieruchomości powinna być bowiem ustalana odrębnie dla każdego budynku z osobna. W przeciwnym razie, tj. przy założeniu o konieczności sumowania powierzchni wszystkich budynków podatnika, doszłoby w istocie do zróżnicowania stawek podatku w oparciu o kryterium podmiotowe. Stawka podatku byłaby bowiem uzależniona od statusu podatnika, a ściślej od ilości posiadanych przez niego budynków. Takie zróżnicowanie stawek podatku jest natomiast niedopuszczalne. Ponadto podatnik powołał się na orzecznictwo sądów administracyjnych, między innymi wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 16 marca 2011 roku oraz WSA w Kielcach z dnia 13 czerwca 2013 roku.

Ad. 5 W zakresie zagadnienia nr 5 na tle pytania: „Czy po przekroczeniu powierzchni 900 m², o której mowa w §1 pkt 3 lit b uchwały, wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900 m², czy od każdego metra kwadratowego powierzchni handlowej powyżej 900 m², czy od całej powierzchni użytkowej budynku, czy też od całej powierzchni handlowej budynku?”

Wnioskodawca uważa, iż literalne brzmienie §1 pkt 3 lit b uchwały, w tym w szczególności zwrot „w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900m² od 1 m² powierzchni użytkowej powyżej 900 m²” wskazuje, iż w sytuacji, gdy w budynku powierzchnia na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, przekroczy 900m² wówczas wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900m². Innymi słowy powierzchnia do 900m² włącznie jest opodatkowana stawką

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



niższą, a każdy kolejny metr kwadratowy powierzchni użytkowej budynku powyżej 900m² – stawką wyższą.

Wydając w dniu 06 maja 2019 roku Interpretację Indywidualną organ podatkowy uznał w zakresie pytań podatnika, co następuje:

1) „Czy użyte w uchwale sformułowanie „handel” oznacza proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne, a także czy sformułowanie „handel” dotyczy zarówno handlu (sprzedaży) detalicznego, jak i hurtowego?” - w zakresie przedstawionej przez podatnika definicji „handel” - jest nieprawidłowe,

w zakresie zaś stanowiska podatnika dotyczącego czy użyte sformułowanie „handel” dotyczy zarówno handlu (sprzedaży) detalicznego, jak i hurtowego – za prawidłowe,

2) „Czy powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, określona w §1 pkt 3 lit b uchwały (zwana dalej także „powierzchnią handlową”), oznacza dostępną dla klienta powierzchnię przeznaczoną do sprzedaży?” - uznać za nieprawidłowe,

3) „Czy dla budynku, w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni mniejszej niż 900 m², ale którego całkowita powierzchnia użytkowa przekracza 900 m², stosuje się wyższą stawkę podatku przewidzianą w §1 pkt 3 lit b uchwały?” - uznać za nieprawidłowe,

4) „Czy dla obliczenia powierzchni 900 m², powyżej której stosuje się wyższą stawkę podatku (§1 pkt 3 lit b uchwały), należy zsumować znajdujące się we wszystkich budynkach wnioskodawcy powierzchnie, na których prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, czy też powierzchnię 900 m², należy ustalać odrębnie dla każdego budynku z osobna?” - uznać za nieprawidłowe,

5) „Czy po przekroczeniu powierzchni 900 m², o której mowa w §1 pkt 3 lit b uchwały, wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900 m², czy od każdego metra kwadratowego powierzchni handlowej powyżej 900 m², czy od całej powierzchni użytkowej budynku, czy też od całej powierzchni handlowej budynku?” - uznać za prawidłowe.

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Podatnik nie zgodził się ze stanowiskiem organu, w wywiedzionej skardze w części dotyczącej pytań zawartych w punktach 1-4 wniosku zakwestionował stanowisku organu podatkowego wnosząc skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z wnioskiem o jej uchylenie w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od organu zwrotu kosztów postępowania sądowego. Zaskarżonej interpretacji indywidualnej zarzucił naruszenie: 1) przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- a) art. 120 i art. 121 § 1 w związku z art. 14h ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm. - zwanej dalej „op”), poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia „handel”,
- b) art. 120 i art. 121 § 1 w związku z art. 14h op, poprzez dokonanie błędnej wykładni pojęcia „powierzchni, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu”,
- c) art. 120 i art. 121 § 1 w związku z art. 14h op, poprzez błędne uznanie, iż wyższej stawce podatku od nieruchomości podlega budynek, w którym działalność gospodarcza w zakresie handlu prowadzona jest na powierzchni mniejszej niż 900 m², ale którego całkowita powierzchnia użytkowa przekracza 900 m²,
- d) art. 120 i art. 121 § 1 w związku z art. 14h op, poprzez błędne uznanie, iż dla określenia stawki podatku od nieruchomości konieczne jest zsumowanie powierzchni handlowych we wszystkich budynkach podatnika (skarżącej).

2) przepisów prawa materialnego poprzez: Sygn. akt I SA/Op 291/19

- a) dopuszczenie się błędu wykładni w zakresie pojęć „handel” oraz „powierzchni, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu”, zawartych w § 1 pkt 3 uchwały Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle z dnia 30 października 2018 r. Nr LXIII/609/I 8,
- b) dopuszczenie się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania art. 5 ust. 3 i ust. 4 u.p.o.l. oraz § 1 pkt 3 ww. uchwały, wskutek błędnego uznania, że dla określenia stawki podatku od nieruchomości konieczne jest zsumowanie powierzchni handlowych we wszystkich budynkach podatnika (skarżącej).

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Wyrokiem z dnia 31 października 2019 roku w sprawie I SA/Op291/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu – uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną i zasądził od Prezydenta Miasta Kędzierzyn-Koźle na rzecz strony skarżącej kwotę: 697 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Sąd stwierdził, iż skarga zasługuje na uwzględnienie, chociaż nie wszystkie podniesione w niej zarzuty były zasadne. W ocenie Sądu trafny okazał się zarzut skargi dotyczący błędnej wykładni § 1 pkt 3 lit. b uchwały, wskutek niewłaściwego uznania przez organ, że dla określenia stawki podatku od nieruchomości konieczne jest zsumowanie powierzchni handlowych we wszystkich budynkach podatnika.

Ponadto Sąd w rozważaniach stwierdził, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podniesiony w pkt 2 a) petitum skargi, dotyczący naruszenia prawa materialnego, poprzez dopuszczenie się błędu wykładni w zakresie pojęć „handel” oraz „powierzchni, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu”, zawartych w § 1 pkt 3 uchwały Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle z dnia 30 października 2018 r. Nr LXIII/609/18. Zdaniem Sądu, organ zasadnie uznał, że w sytuacji braku legalnej definicji „handlu” w ustawie podatkowej, kiedy też brak jest odesłania do definicji zawartych w innych aktach prawnych, należy zastosować wykładnię językową, która to wykładnia ma pierwszeństwo przed innymi rodzajami wykładni, które mają charakter pomocniczy. Nadto Sąd podkreślił, że w orzecznictwie powszechnie akcentuje się prymat wykładni językowej nad pozostałymi rodzajami wykładni, tj. funkcjonalną, systemową i celowościową. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w orzecznictwie w państwie prawnym interpretator musi zawsze w pierwszym rzędzie brać pod uwagę językowe znaczenie tekstu prawnego. Jeżeli językowe znaczenie tekstu jest jasne, wówczas - zgodnie z zasadą *clara non sunt interpretanda* - nie ma potrzeby sięgania po inne, pozajęzykowe metody wykładni. W takim wypadku wykładnia pozajęzykowa może jedynie dodatkowo potwierdzać, a więc wzmacniać, wyniki wykładni językowej wykładnią systemową czy funkcjonalną. Dalej Sąd skonstatował, iż organ zasadnie odwołał się do językowego znaczenia pojęcia handel, i stwierdził - odwołując się

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



do definicji słownikowej, w świetle której handel to działalność polegająca na kupnie, sprzedaży lub wymianie towarów i usług.

W rozważaniach Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył również, iż nie ma racji strona skarżąca podnosząc w uzasadnieniu skargi, że użycie w § 1 pkt 3 lit. b uchwały zwrotu „w zakresie handlu” jednoznacznie świadczy, iż chodzi w tym przypadku o powierzchnie wykorzystywane do handlu, a zatem powierzchnie, na których realizowany jest proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne, a nie o powierzchnie użytkowe.

Organ podatkowy Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle po ponownym rozpoznaniu sprawy, uwzględniając stanowisko i ocenę prawną wyrażoną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu, zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 14j §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 880) - Stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. W zakresie nieuregulowanym w § 1-2a art 14j stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału. Postępowanie interpretacyjne jest postępowaniem autonomicznym unormowanym w Ordynacji podatkowej. Celem tego postępowania jest ocena stanu faktycznego i proponowanego we wniosku rozstrzygnięcia, a nie rozstrzygnięcie sytuacji prawopodatkowej strony składającej wniosek. Stosownie do postanowień art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej, Prezydent Miasta, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną). Zgodnie zaś z art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Stosownie do art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej interpretacja indywidualna zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie.

Specyfika postępowania interpretacyjnego polega na tym, że w jego ramach nie jest dopuszczalne ustalenie przez organ podatkowy faktów istotnych dla zastosowania wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji przepisów materialnego prawa podatkowego. Zgodnie bowiem z postanowieniami przytoczonego powyżej art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej to na składającym wniosek o wydanie interpretacji spoczywa ciężar wyczerpującego opisanie stanu faktycznego lub też przedstawienia opisu zdarzenia przyszłego. Rola organu interpretacyjnego sprowadza się do dokonania wykładni wskazanych przez wnioskodawcę przepisów prawa oraz odniesienia wynikających z nich norm do stanowiska zawartego we wniosku o wydanie interpretacji, a przez to w konsekwencji dokonanie oceny, czy stanowisko występującego z wnioskiem znajduje oparcie w normach prawa podatkowego. Powyższa konstatacja znajduje również potwierdzenie w przepisie art. 14h Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym w sprawach dotyczących interpretacji indywidualnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 120, art. 121 § 1, art. 125, art. 126, art. 129, art. 130, art. 135 -137, art. 140, art. 143, art. 165 § 3b, art. 165a, art. 168, art. 169 § 1-2, art. 170 i art. 171 oraz przepisy rozdziału 5, 6, 10 i 23 działu IV. W kontekście przytoczonego przepisu należy wskazać, że w toku postępowania interpretacyjnego nie znajdują zastosowania postanowienia zawarte w art. 188-200, znajdujące się w rozdziale 11 zatytułowanym "dowody" znajdującym się w dziale IV noszącym tytuł "postępowanie podatkowe". Zatem istotą wydawania interpretacji indywidualnych jest dokonywanie wykładni konkretnych przepisów prawa podatkowego w powiązaniu z dokładnie określonym stanem faktycznym lub zdarzeniem przyszłym poprzez ocenę przedstawionego we wniosku stanowiska wnioskodawcy w kontekście zadanego pytania. W ramach postępowania określonego w Rozdziale 1a Ordynacji podatkowej organ podatkowy nie dokonuje analizy stanu faktycznego pod kątem prawdopodobności jego zaistnienia, przyjmując, że stan faktyczny jest przedstawiony w sposób rzetelny.

Podkreślić należy, że organ jest związany przedstawionym we wniosku stanem faktycznym (art. 14b § 1 i 3 oraz art. 14c § 1 i 2 Ordynacji podatkowej).

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Na tle powyższych wstępnych uwag organu dotyczących zasad udzielania indywidualnych interpretacji, przechodząc do rozważań odnoszących się już do konkretnych zagadnień przedstawionych we wniosku, godzi się wyjaśnić, co następuje.

Ad. 1

W pierwszy zagadnieniu Wnioskodawca użyty w Uchwale Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle z dnia 30 października 2018 roku Nr LXIII/609/18 w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości (dalej: uchwała) wyraz „handel” próbuje definiować za pośrednictwem słowniczka zawartego w ustawie z dnia 10 stycznia 2018 roku o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni, odwołując się wcześniej do odesłania do definicji „prowadzenia działalności gospodarczej” z ustawy Prawo przedsiębiorców.

Na tym tle, podatnik definiuje „handel” jako „proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne” - z taką definicją nie zgadza się organ, który w tym zakresie stanowisko Wnioskodawcy (w istocie pytanie nr 1 – zawiera dwa pytania) uznaje za nieprawidłowe. Zwrócić należy uwagę, iż w procesie wykładni językowej, którą należy posłużyć się w pierwszej kolejności, następuje odwołanie do reguł znaczeniowych języka powszechnego (por. A. Gomułowicz, J. Małecki, Podatki i prawo podatkowe, Warszawa 2011, s. 207), jeżeli – jak w rozpatrywanej sprawie – analizowane pojęcie nie zostało zdefiniowane w ustawie podatkowej, brak też w niej regulacji odsyłających do definicji zawartych w innych aktach prawnych (np. w Prawo przedsiębiorców – do której już ustawa o podatkach i opłatach lokalnych - odsyła). Należy zatem ustalić znaczenie pojęcia „handel” w oparciu o ujęcia słownikowe (<https://sjp.pwn.pl/sjp/handel;2463912.html>) – zgodnie z definicją zawartą w słowniku języka polskiego PWN – handel to: działalność polegająca na kupnie, sprzedaży lub wymianie towarów i usług. Niewątpliwie słownikowa definicja „handlu” jest szersza niż ta nadana mocą ustawy na którą powołuje się podatnik.

Oczywiście organ czyni zastrzeżenie, iż słownik stanowi jedynie materiał pomocniczy przy ustalaniu znaczenia określonych pojęć w języku potocznym, a nie źródło prawa. Jak zauważa się w literaturze, słownik jest narzędziem i jak każde narzędzie powinien być odpowiednio używany (por. też A. Bielska-Brodziak, Z. Tobor, Słowniki, a interpretacja

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



tekstów prawnych, Państwo i Prawo nr 5 z 2007 r.). Jeżeli efektem sięgnięcia do różnych słowników są możliwe dwa lub więcej rozumienia danego słowa, należy w pierwszej kolejności rozważyć czy te wszystkie słownikowe interpretacje nie mieszczą się w potocznym rozumieniu analizowanego wyrazu lub całego zwrotu legislacyjnego.

W niniejszej sprawie wszystkie pozostałe słownikowe – w innych źródłach, definicje handlu są de facto zbieżne, stąd też przyjęcie za obowiązującą wskazana wykładnię handlu – odmienna od prezentowanej przez podatnika.

W zakresie drugiego zagadnienia zawartego w pytaniu nr 1 – organ podziela stanowisko podatnika, uznając za prawidłowe, skoro ani ustawa o podatku i opłatach lokalnych ani także uchwała nie definiuje, nie rozróżnia handlu detalicznego i hurtowego, uzasadnionym pozostaje przyjęcie poglądu, iż uchwała posługując się wyrazem „handel” odnosi się do handlu detalicznego i hurtowego.

W tym zakresie organ posiłkuje się także poglądem prezentowanym przez WSA w Opolu z dnia 31 października 2019 roku – ISA/Op291/19, który to poprzednio rozpatrzył skargę Wnioskodawcy: „w ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podniesiony w pkt 2 a) *petitum skargi, dotyczący naruszenia prawa materialnego, poprzez dopuszczenie się błędu wykładni w zakresie pojęć „handel” oraz „powierzchni, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu”, zawartych w § 1 pkt 3 uchwały Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle z dnia 30 października 2018 r. Nr LXIII/609/I 8.*

Zgodnie z § 1 pkt 3 uchwały, roczna stawka podatku od nieruchomości wynosi:

3) od budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej:

a) od 1 m² powierzchni użytkowej -19,97 zł,

b) w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900 m² od 1 m² powierzchni użytkowej powyżej 900 m²- 23,47 zł.

Zdaniem podatnika w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych brak jest definicji pojęcia „prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie handlu” czy samego pojęcia „handlu”. Wobec tego, w ocenie wnioskodawcy należy tych definicji poszukiwać w innych aktach prawnych. W odniesieniu do pojęcia „prowadzenia działalności gospodarczej”

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



należy posłużyć się definicją zawartą w ustawie z dnia 6 marca 2018 roku - Prawo przedsiębiorców, zgodnie z tą regulacją- działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Natomiast w odniesieniu do definicji: „handel” podatnik uważa, iż należy pomocniczo posłużyć się definicją zawartą w ustawie z dnia 10 stycznia 2018 roku o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. z 2018 r. poz. 305 z późn. zm.). Zgodnie z tą definicją przez handel należy rozumieć proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne. W skardze zarzucono, że skarżony organ bezzasadnie uznaje prymat wykładni językowej nad innymi wykładniami, w tym wykładnią systemową zewnętrzną wskazując, że zgodnie z ujęciem słownikowym handel to: działalność polegająca na kupnie, sprzedaży lub wymianie towarów i usług.

Odnosząc się do tak zarysowanej kwestii spornej, zdaniem Sądu, organ zasadnie uznał, że w sytuacji braku legalnej definicji „handlu” w ustawie podatkowej, kiedy też brak jest odesłania do definicji zawartych w innych aktach prawnych, należy zastosować wykładnię językową, która to wykładnia ma pierwszeństwo przed innymi rodzajami wykładni, które mają charakter pomocniczy. Podkreślić należy, że w orzecznictwie powszechnie akcentuje się prymat wykładni językowej nad pozostałymi rodzajami wykładni, tj. funkcjonalną, systemową i celowościową. Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w orzecznictwie w państwie prawnym interpretator musi zawsze w pierwszym rzędzie brać pod uwagę językowe znaczenie tekstu prawnego. Jeżeli językowe znaczenie tekstu jest jasne, wówczas - zgodnie z zasadą clara non sunt interpretanda - nie ma potrzeby sięgania po inne, pozajęzykowe metody wykładni. W takim wypadku wykładnia pozajęzykowa może jedynie dodatkowo potwierdzać, a więc wzmacniać, wyniki wykładni językowej wykładnią systemową czy funkcjonalną. Językowe znaczenie tekstu prawnego stanowi granicę wykładni, w tym sensie, że nie jest dopuszczalne przyjęcie swoistych wyników wykładni funkcjonalnej, jeżeli wykładnia językowa prowadzi do jednoznaczności tekstu prawnego (zob. m.in. wyrok TK z dnia 28 czerwca 2000 r., K 25/99, OTK 2000/5/141). Przyjmuje się, że tylko w wyjątkowych sytuacjach wolno odstąpić od literalnego znaczenia przepisu. Może to mieć miejsce, gdy językowe dyrektywy interpretacyjne nie pozwalają z danego tekstu prawnego

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



wyinterpretować jednoznacznej normy postępowania w jakiej sprawie albo gdy wykładnia językowa pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią innych norm, prowadzi do absurdalnych z punktu widzenia społecznego lub ekonomicznego konsekwencji, rażąco niesprawiedliwych rozstrzygnięć lub pozostaje w oczywistej sprzeczności z powszechnie akceptowanymi normami moralnymi. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. W świetle powyższego organ zasadnie odwołał się do językowego znaczenia pojęcia handel, i stwierdził - odwołując się do definicji słownikowej, w świetle której handel to działalność polegająca na kupnie, sprzedaży lub wymianie towarów i usług. Niewątpliwie jest to definicja szersza od tej, którą przyjął podatnik - powołując ustawę z dnia 10 stycznia 2018 r o ograniczeniu handlu w niedziele i święta, co nie oznacza, że jest niewłaściwa, nie budzi zastrzeżeń Sądu. W skardze podatnik kwestionuje, że dokonana przez organ wykładnia pojęcia „handel” w sposób nieuprawniony obejmuje swoim zakresem poza kupnem, sprzedażą, wymianą towaru także sprzedaż i wymianę usług, co zdaniem strony jest niedopuszczalną wykładnią rozszerzającą. W ocenie Sądu powyższego stanowiska nie można zaakceptować. Nie można bowiem nie zauważyć, że obowiązek wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji podatkowej obciąża wnioskodawcę, a organ podatkowy jest przedstawionym stanem faktycznym lub zdarzeniem przyszłym związany. W niniejszej sprawie, przedstawiając stan faktyczny, strona wyraźnie zaznaczyła, że w budynkach, ich częściach prowadzona jest sprzedaż towarów. Zatem zarzuty skargi, sprowadzające się do kwestionowania oceny przyjętej przez organ w zaskarżonej interpretacji indywidualnej, że niewłaściwie ujął organ w pojęciu „handel” także sprzedaż usług, nie może mieć znaczenia.”

Ad. 2.

W zakresie stanowiska Wnioskodawcy zawartego w odniesieniu do pytania nr 2 – organ uznaje stanowisko za nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, pod pojęciem powierzchni użytkowej budynku lub jego części - należy rozumieć - powierzchnię mierzoną po wewnętrznej długości ścian na wszystkich kondygnacjach, z wyjątkiem powierzchni

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



klatek schodowych oraz szybów dźwigowych; za kondygnację uważa się również garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe.

Jest to przykładowe wyliczenie pomieszczeń, które są kondygnacją w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, ułatwiające rozumienie tego pojęcia.

Uchwała posługuje się wyrażeniem „powierzchni użytkowej” - które to wyrażenie jest precyzyjnie zdefiniowane w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych. Podatnik zawężył zaś definicję powierzchni użytkowej – wyłącznie do powierzchni udostępnionej klientowi, na której realizowana jest sprzedaż. Nawet dokonuje sprecyzowania, podając, iż ma na myśli powierzchnie na której wystawione są towary na sprzedaż, powierzchnia przy kasach fiskalnych. Natomiast wyłącza powierzchnie pomocniczo wykorzystywane do handlu, przeznaczonych dla pracowników podatnika. Zatem proponowana przez Wnioskodawcę definicja „powierzchni użytkowej” jest w sposób oczywisty odbiegająca od przyjętej przez ustawodawcę i którą to definicja związany jest organ. Uchwała posługuje się wyrażeniem „w zakresie handlu na powierzchni...” co oznacza powierzchnie związane bezpośrednio z handlem ale również powierzchnie, które pomocniczo służą prowadzonej działalności w zakresie handlu. Przecież część towarów na sprzedaż nie jest wystawiona w przestrzeni dostępnej dla klientów, jest zmagazynowana, towary spakowane bezpośrednio po dostawie do danego punktu handlowego i oczekujące na rozpakowanie oraz wystawienie na sprzedaż znajdują się w pomieszczeniach, które niewątpliwie służą prowadzeniu działalności handlowej.

Taki pogląd wyklucza między innymi: garaże podziemne, piwnice, sutereny i poddasza użytkowe. Na których to powierzchniach co do zasady towar na sprzedaż nie jest wystawiony. Zatem powierzchnią użytkową w rozumieniu uchwały jest powierzchnia w rozumieniu zdefiniowanym w słowniczku ustawowym i nadto, co doniosłe, nie jest to wyłącznie powierzchnia dostępna dla klienta w związku z bezpośrednio realizowaną sprzedażą, ale także inna powierzchnia użytkowa, która służy prowadzonej działalności gospodarczej podatnika, pośrednio przecież w ogóle warunkująca prowadzenie takiej działalności.

Trzeba zauważyć, iż definicja powierzchni użytkowej budynku zawarta ww. przepisie u.p.o.l. wyłącza z tej powierzchni jedynie powierzchnie klatek schodowych i szybów dźwigowych.

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Jest więc to katalog zamknięty, zawierający wyliczenie wszystkich i zarazem jedynie dopuszczalnych wyłączeń. Zatem intencją ustawodawcy było by pozostała powierzchnia użytkowa budynku lub jego części stanowiła podstawę opodatkowania w podatku od nieruchomości, w tym przypadku związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z tych powodów, stanowisko Wnioskodawcy w zakresie zagadnienia nr 2 uznać należało za nieprawidłowe.

Również w tym zakresie organ swoje stanowisko w sprawie opiera na rozważaniach WSA w Opolu zawartych w cytowanym powyżej wyroku z dnia 31 października 2019 roku, w którym Sąd przychylił się do stanowiska organu i stwierdził, iż: *„Podobnie nie ma racji strona skarżąca podnosząc w uzasadnieniu skargi, że użycie w § 1 pkt 3 lit. b uchwały zwrotu „w zakresie handlu” jednoznacznie świadczy, iż chodzi w tym przypadku o powierzchnie wykorzystywane do handlu, a zatem powierzchnie, na których realizowany jest proces sprzedaży polegający na wymianie towaru lub wyrobu na środki pieniężne, a nie o powierzchnie użytkowe. Zdaniem skarżącej, powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, określona w § 1 pkt 3 lit. b uchwały, oznacza jedynie udostępnioną klientowi powierzchnię, na której realizowana jest sprzedaż (np. powierzchnia, na której wystawione są towary na sprzedaż, powierzchnia przy kasach fiskalnych). Powierzchnia ta nie dotyczy natomiast powierzchni pomocniczo wykorzystywanych do handlu, przeznaczonych wyłącznie dla pracowników skarżącej (np. powierzchnia pomieszczeń socjalnych, sanitariatów, powierzchnia wykorzystywana do magazynowania towarów). W żadnym razie powierzchnia, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, nie może być - jak błędnie wskazuje skarżony organ - utożsamiana z powierzchnią użytkową. Gdyby bowiem taka była intencja Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle nie dokonano by w uchwale tak wyraźnego rozróżnienia na powierzchnie w zakresie handlu oraz na powierzchnie użytkowe, a posłużono się jedynie tym ostatnim zwrotem. W odniesieniu do powyższego stwierdzić trzeba, że podniesione zarzuty skargi są nieuzasadnione. Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości, że podstawę opodatkowania budynków i ich części stanowi powierzchnia użytkowa (art. 4 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.). Także kwestionowany zapis uchwały odnosi się do powierzchni użytkowej (zarówno lit. a i b pkt 3 uchwały). Na marginesie wskazać należy, że w powyższym przepisie*

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



prawa miejscowego, zgodnie z którym roczna stawka podatku od nieruchomości wynosi: od budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej:

*a) od 1 m² powierzchni użytkowej -19,97 zł,
b) w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900 m² od 1 m² powierzchni użytkowej powyżej 900 m² - 23,47 zł, organ rozróżnił pojęcie: „zajęcia na prowadzenie działalności gospodarczej” od „związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej”, co prowadzi do wniosku, że pierwsze ze wspomnianych określeń ma węższe znaczenie, tj. dotyczy takich budynków mieszkalnych lub ich części, w których realizowana jest (sensu stricto) działalność gospodarcza. Podobnie ustawodawca w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych rozróżnił wyżej wskazane pojęcia, przy czym terminu "zajęcie na prowadzenie działalności gospodarczej" nie można utożsamiać ze "związaniem z prowadzeniem działalności gospodarczej", zdefiniowanym w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. Zajęcie zawsze będzie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, natomiast związanie z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zawsze będzie zajęciem na prowadzenie działalności gospodarczej. Ten aspekt sprawy również wskazuje, że na akceptację zasługuje stanowisko wyrażone w zaskarżonym akcie, że zapis uchwały w cytowanym fragmencie dotyczy całej powierzchni użytkowej służącej działalności gospodarczej w zakresie handlu, bez wyłączenia, jak życzyłby sobie podatnik tzw. powierzchni pomocniczych (magazynów, lokali socjalnych itp.). Sąd nie podzielił zatem zarzutu dotyczącego wadliwej wykładni w zakresie pojęć „handel” oraz „powierzchni, na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu”, zawartych w § 1 pkt 3 uchwały Rady Miasta Kędzierzyn-Koźle z dnia 30 października 2018 r. Nr LXIII/609/18.”*

Ad. 3

Kolejne zagadnienie przedstawione przez podatnika – nr 3 jest quasi konsekwencją pytania i rozważań zawartych w pytaniu nr 2 i przyjętej definicji powierzchni użytkowej w zakresie handlu.

W tym zakresie organ podatkowy odwołuje się do rozważań zawartych powyżej w Ad. 2 jako

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



mających zastosowanie w zakresie uwag poczynionych do wyjaśnienia, co należy rozumieć przez powierzchnie służące prowadzeniu działalności gospodarczej w zakresie handlu.

Zgodnie z §1 pkt 3 lit b uchwały: „Określa się wysokość rocznych stawek podatku od nieruchomości: od budynków lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz od budynków mieszkalnych lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej: w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900 m² od 1 m² powierzchni użytkowej powyżej 900 m² - **23,47 zł;**”

Zapis uchwały w cytowanym fragmencie dotyczy całej powierzchni użytkowej służącej działalności gospodarczej w zakresie handlu. Zatem w budynku o powierzchni użytkowej przekraczającej 900 m² należy ustalić powierzchnię handlową, która faktycznie służy tejże działalności. Nie będzie to wyłącznie powierzchnia na której wyłożone są towary na sprzedaż i posadowione kasy. Jest to także przestrzeń, bez której sprzedaż nie byłaby możliwa lub co najmniej funkcjonalnie utrudniona. Jest to przestrzeni w której towary oczekują na wyłożenie i często rozpakowanie. Mając powyższe na uwadze, w tym zakresie stanowisko podatnika również należało uznać za nieprawidłowe. W tym zakresie organ również opiera się na zaprezentowanym poglądzie przez WSA w Opolu w wyroku z dnia 31 października 2019 roku.

Ad. 4

Stanowisko podatnika w zakresie zagadnienia nr 4 jest prawidłowe. Organ przy tym uwzględnił stanowisko i ocenę prawną wyrażoną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu zawarty w wyroku z dnia 31 października 2019 roku w sprawie ISA/Op 291/19.

Przyjmując za Sądem, iż przede wszystkim podatek od nieruchomości jest podatkiem majątkowym, a zatem przedmiotem opodatkowania objęte są nieruchomości a nie podatnik. Ponadto zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt II FSK 1537/11 (Lex nr 1336876), każdy z wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1-3 u.p.o.l. składników majątkowych (grunt, budynek lub jego część, budowla lub jej część związana

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



z prowadzeniem działalności gospodarczej) jest odrębnym, samodzielny przedmiotem opodatkowania. Każdy z tych samodzielnych przedmiotów konstytuuje odrębne zobowiązanie w podatku od nieruchomości. A zatem na gruncie art. 2 ust. 1 u.p.o.l. każdy budynek, podobnie jak każdy wyodrębniony lokal, stanowią odrębny przedmiot opodatkowania - chociaż także ustawa posługuje się pojęciami (ujętymi w liczbie mnogiej): nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Uzupełniająco można wskazać, że w odniesieniu do art. 6 ust. 9 pkt 1 u.p.o.l., który dotyczy złożenia deklaracji na podatek m.in. przez osoby prawne, w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, iż podatnik, do którego należy kilka przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości we właściwości tego samego organu podatkowego, jest uprawniony do wykonania obowiązku z art. 6 ust. 9 pkt 1 u.p.o.l. bądź w jednej deklaracji, obejmującej wszystkie przedmioty opodatkowania we właściwości tego organu, bądź poprzez złożenie osobnej deklaracji dla każdego odrębnego przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. W każdej z tych sytuacji podatnik wykonuje obowiązek z art. 6 ust. 9 pkt 1 u.p.o.l. Odpowiednio organ podatkowy jest uprawniony zakwestionować jedną z kilku deklaracji danego podatnika, niektóre z nich bądź wszystkie, stosownie do konkretnego stanu faktycznego i prawnego (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt II FSK 1833/13). Powyższe rozważania jednoznacznie dowodzą, że w stosunku do podatnika podatku od nieruchomości może zostać wydanych kilka decyzji dotyczących poszczególnych przedmiotów opodatkowania, które bądź to zastępują samoobliczenie -art. 21 § 3 op, bądź też dokonują ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego - art. 21 § 1 pkt 2 op (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 września 2017 r., sygn. akt II FSK 2259/15).

Stąd też organ uznaje stanowisko podatnika w tym zakresie za prawidłowe.

Ad. 5

Treść samego pytania nr 5 jest mało precyzyjna, dopiero opis zawarty w rozważaniach Wnioskodawcy przy Ad. 5 pozwala ustalić istotę problemu, treść zagadnienia.

Prezydent Miasta Kędzierzyn-Koźle



Organ postanowił uznać stanowisko podatnika w tym zakresie za prawidłowe. Trzeba jednak dla jasności interpretacji indywidualnej w tym konkretnym zagadnieniu przytoczyć raz jeszcze pytanie: „Czy po przekroczeniu powierzchni 900 m², o której mowa w §1 pkt 3 lit b uchwały, wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900 m², czy od każdego metra kwadratowego powierzchni handlowej powyżej 900 m², czy od całej powierzchni użytkowej budynku, czy też od całej powierzchni handlowej budynku?”

Następnie zaznaczyć, iż Wnioskodawca uważa, iż literalne brzmienie §1 pkt 3 lit b uchwały, w tym w szczególności zwrot „w zakresie handlu na powierzchni powyżej 900m² od 1 m² powierzchni użytkowej powyżej 900 m²” wskazuje, iż w sytuacji, gdy w budynku powierzchnia na której prowadzona jest działalność gospodarcza w zakresie handlu, przekroczy 900m² wówczas wyższą stawkę podatku należy liczyć od każdego metra kwadratowego powierzchni użytkowej powyżej 900m². Innymi słowy powierzchnia do 900m² włącznie jest opodatkowana stawką niższą, a każdy kolejny metr kwadratowy powierzchni użytkowej budynku powyżej 900m² – stawką wyższą.

Podatnik w swoim stanowisku używa liczby pojedynczej, zatem odnosi się wyłącznie do jednego budynku i zasad jego opodatkowania w świetle cytowanej uchwały. W tym zakresie organ podziela stanowisko podatnika powtarzając, iż wyższa stawka podatku liczona jest do powierzchni powyżej 900 m² – od każdego następnego metra kwadratowego – czyli poczynając od 901 metra.

Na niniejszą interpretację przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu. Termin do wniesienia skargi wynosi 30 dnia od dnia doręczenia interpretacji. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu – Prezydenta Miasta Kędzierzyn-Koźle.

Otrzymują:

1. Adresat,
2. a/a.